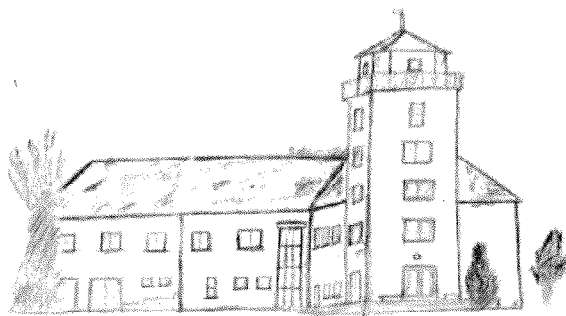
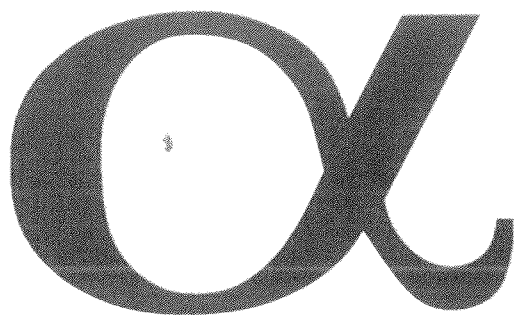

Kedves Ballagó Osztályom!

Az ember életében időnként eljönnek azok a pillanatok, amikor számot vet magának és esetleg másoknak is (nem csak) a közelmúlt eseményeiről. Eddigi életek is tele volt számvetéssel, itt az iskolában is. Számolatlan mennyiségben írtatok a röpdolgozatokat, a témazárókat, adatok számot tudásotokról év végi vizsgán írásban és szóban egyaránt. Ezeken a számvetéseken, számonkéréseken eleddig mindenki nagyon jól szerepelt, hiszen most mindannyian az eddigi legnagyobb megmérettetésre, az érettségire készültök. A mostani számvetés azonban teljesen másról szól. Nem a megszerzett tudást összegezzük, hanem visszatekintünk, hogy mi is történt az elmúlt négy-nyolc évben. Hogy nem kevés ez az idő, azt talán a különböző évfolyamokon készített osztályképeitek adják vissza legjobban. Évről-évre változtatok is, meg nem is. Változtatok, hiszen gyermek emberből lassan fiatal felnőtté válnak, ugyanakkor a szemetek még sugározza a gyermeki tisztaságot. Gondolatban most forgasuk vissza a múltó idót kerekét. Nem egészen nyolc évvel ezelőtt 2004 szeptemberében léptétek át először, iskolánk diákjaiként az épület ajtaját. Teréz tanárnő féltő gondoskodása alatt bontogattátok szárnyaitokat négy éven keresztül. Osztálykirándulásokon és más programokon kovácsolódtatok osztályközösséggé. Ebbe a jó közösségbe csöppentem bele négy évvel ezelőtt. Közös programjainkból az osztálykirándulások jutnak leghamarabb eszembe. Első a Fertő-tavi kirándulásunk volt evezéssel, focival, gulyásfőzéssel. Tizedikben Szlovéniába készültünk, de utolsó pillanatban mégis a Balaton lett az úti cél. Ugye emlékeztek még a szoftesúzli játszmákra? Az erdélyi kirándulásunk többek között Kiss Székely tanár úr élő történelemóráival lett feledhetetlen. És eljött az utolsó év is. A szalagavatón már mindenki számára egyértelművé vált, hogy ifjú hölgyek és fiatalurak állnak a színpadon. Mindezek mellett a négy, nyolc év alatt, bár nem mindig volt egyértelmű a cél, készültetek arra is, hogy egyszer innen is tovább kell menni. Készültetek és tettetek is az ügy érdekében. Ezt példázzák az ECDL bizonyítványok, a nyelvvizsgák, előrehozott érettségik,

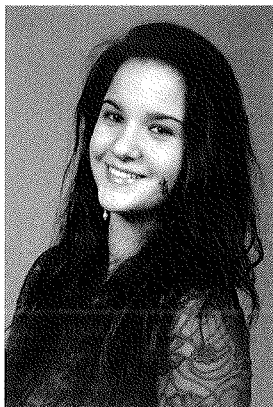
verseny eredmények és OKTV helyezések. Most amikor visszanéztek életek egy jelentős részére, elengedhetetlen, hogy ne gondoljatok azokra, akik ezen az úton segítettek. Mondjátok köszönetet szüleiteknek, tanáraitoknak és barátaitoknak, de mondjunk köszönetet az Úrnak is mindazokért, akiket példának, vagy segítségnek mellénk állított ezen az úton. Számomra a négy év alatt a legnagyobb példát élő hitével Fazekas Andrea tanárnő mutatta abban a fájoan rövid időben, amíg velünk volt.

És most itt állunk, egy életszakasz zárul le, és kezdődik valami új. Nem tudom gondolkodtatok-e már a szó jelentésén, hogy „érettségi”? A magyar nyelvünkben a szavak gyakran nagyon beszédesek. A magyar nyelv (1862) szótárunk szerint a szó jelentése: érettségre vonatkozó, érettséget mutató. Ezért dolgoztunk együtt ennyi éven át, hogy most érettek, készek legyetek a folytatásra. A következő szeptemberben nem lesz már közös reggeli áhítat, nem lesz kötelező köpenyt hordani, az egyetemi előadás közben senki nem fog rád szólni, ha éppen online közösségi életet élsz (feltéve, ha nincs leányékolva a terem). Ha azt gondoljátok, hogy mindettől most megszabadultok, szelíden hadd figyelmeztesslek: lesznek továbbra is köteleességek és feladatok, amelyek teljesítéséhez és megoldásához elengedhetetlen a fegyelem, a teljes és boldog élet feltétele pedig a Teremtővel való élő kapcsolat.

Most elengedjük a kezeiteket, utajaink elágaznak, de tudom, hogy lesz még, amikor ismét találkozunk, hogy újra számvetést készítsünk. Vigyétek az útra iskolánk többletét is, legyen útjelzőtök Isten ígéjének biztatása, de figyelmeztetése is.

„Minden féltett dolognál jobban őrizd meg szívedet, mert abból indul ki minden élet.” Péld. 4,23.

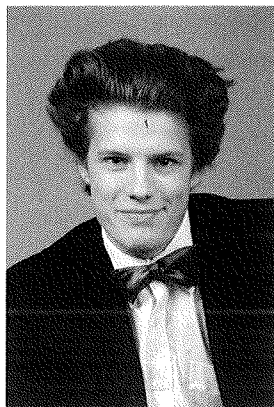
Ferenczi Alpár
osztályfőnök

Babos Réka

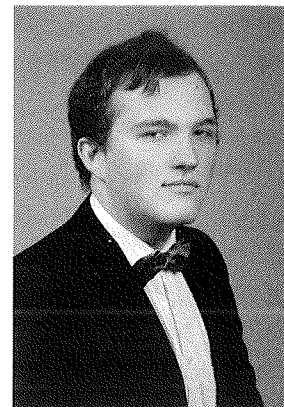
Nyolc év rengeteg idő, éppen ezért szinte már-már ijesztő belegondolni, eddigi életünk milyen jelentős hányadát foglalja magába ez az intervallum. Igazság szerint annyi minden történt ebben az időszakban, hogy azt hiszem, jogos lesz a nosztalgia néhány év (vagy néhány hónap?) múlva, és biztos vagyok abban is, hogy a kevésbé kellemes emlékek is meg fognak szépülni. Természetesen a pozitív élmények mindenképpen erős többségben vannak: az utazási lehetőségek például, mint a hatodikos kárpátaljai látogatás, a holland cserediákprogram, az erdélyi osztálykirándulás és kiemelten a strasbourgi parlamenti nap mind olyan impulzusokkal szolgáltak, amikre garantáltan jóérzéssel gondolok majd vissza.

Ami a jövőt illeti, annak „diplomaszerzős” részét mindenképpen külföldön képzelem el, a papírajaimat Dániába adtam be idén, aztán meglátjuk mi sül ki a dologból. Mindesetre tiszta szívből kívánom, hogy mindenki arra a szakra mehessen továbbtanulni, amit a legjobban magáénak érez, és őszintén remélem, hogy már az első osztálytalálkozókon elégedett vigyorral az arcunkon mesélhetjük egymásnak, kinek hogyan is vált be az a bizonyos nagybetűs élet.

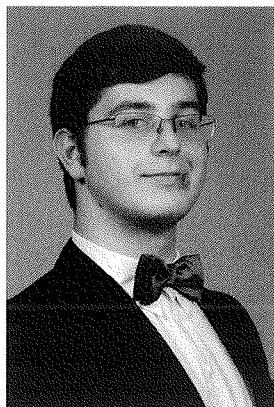
Bánóczi-Csernák Brúnó Gyula

Egyszer egy kajakversenyen aranyérmet nyertem. Olyan volt a célba érés, mint az utolsó év az iskolában: fárasztó, de izgalmas, és fergeteges. Még nem tudom milyen lesz az érettségi, sikerül-e elérnem a vágyaim, de az is kérdés, hogy ha elérem, akkor elégedett leszek-e. Ez bizony izgalmas. Igaz, ilyen dolgokon kár gondolkodni, mert úgyis kiderül majd a folytatásban. Érdemesebb a jelenről beszélni. Most kifejezetten jól érzem magam, csak kissé monoton a napi beosztásom: „óra, szünet, óra, szünet, óra, szünet...” Panaszkodni így se fogok, mert szinte ez a legeslegnagyobb probléma az életemben. Többnyire jó dolog ez az iskola, például vannak különleges személyek, akikkel itt találkozhatok. Szerencsére szereztem barátokat az alsó tagozatban, a felső tagozatban, és a tanárok között is. Lenyűgöznek az intelligens emberek, akik képesek többet nyújtani az átlagnál. Úgy érzem, hogy a pajtásaim ebből a közegből származnak. Sajnos ott a másik oldal is, egyesek az állandó beszólogatásban, és a gyengébbek bántásában lelik örömeiket. Előbb-utóbb ráfáznak. Remélem, hiányozni fogok valakinek, ha elmegyek innen. Akiknek még hátra van pár év, azoknak kitartást, erőt és bátorságot kívánok!

Barton Patrik

1997 Október 14.-én, Budapesten születtem. Szüleim nemegyszer megkérdezték, szeretnék-e testvért, én viszont mindig csak idősebbet vagy ikertestvért szerettem volna, s mivel annak már mindegy volt, egyke maradtam. Izbégen élek, negyedik osztályig ide jártam iskolába is. Vallásos neveltetésben nem részesültem, a refiben azonban hamar megfogott a kereszténység, és ha kissé gyermeki módon is, de valamennyire már meg tudtam élni a hitem. Habár egy másfél éves ateista életszakaszon át kellett essek, hogy utána komolyabb vallásom lehessen, ez azóta is meghatározó része az életemnek. Angolból középszintű érettségit 9., emeltet 10. év végén szereztem, így lett középszintű nyelvvizsgám is. Jövőbeli foglalkozásomnak 11.-esként választottam a programozást, év végén középszintű érettségim lett belőle. Idén még egy emelt szint vár rám, ami után, ha minden jól megy, az ELTE Informatikai Karán tanulok tovább. Egy kicsit nehéz még elhinni ugyan, hogy máris elszállt ez a nyolc év, de kíváncsian várom, mit hoz a jövő. Ha néha nem is túl fényes a jövőképem a mai világban, de egyik kedvelt igeszakaszom alapján bizakodva tekintek a jövőmre: „Istenben bízom, nem félek, ember mit árthat nekem?”

Bozsóki Márk

Még az elején külön köszönetet szeretnék mondani Alpár tanár úrnak, osztályfőnökünknek és fizikatanárunknak, aki türelemmel és szeretettel terelt minket kanyargós utjainkon. Továbbá dr. P. Tóth Bélának, aki filozófia és hittan órái által táplált minket bölcsességével.

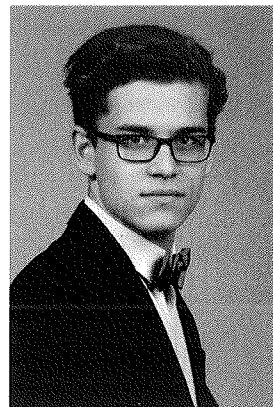
1996 decemberében születtem, Budapesten. Azóta is Budapest lakosa vagyok. Az általános iskola négy évét Békásmegyeren töltöttem. Majd 2008 szeptemberében ülhettem be először a Refi padjai közé. Ahogy az évek múlásával egyre jobban kiteljesedett az iskola, úgy teljesedtem ki én is. Sokat tapasztaltam, tanultam és mindig volt valaki, akire támaszkodhattam. Titkon érző lelkem óhajtvá visszavágyik a sok együttöltött percre és tanórára. Sosem fogom elfelejteni a csendet a feleltetések (nyakazások) előtt, a dolgozatok közben kifogyó tollak sercenését és a köpenyek suhogását.

Tanulmányaimat a Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem Közlekedésmérnöki és Járműmérnöki Karán szeretném folytatni. Később pedig a vasút felé szeretnék szakosodni. Hosszú és nehéz út áll előttem, de úgy érzem megfelelő táptalajt kaptam az elkövetkező évekhez. Büszke vagyok, hogy ezek között a falak között tanulhattam.

Csesznák Tamás Levente

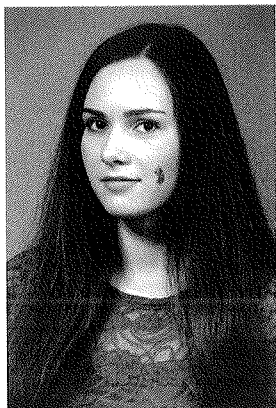
Pár sort magamról. Nos igen, ez egy nehéz feladat, hiszen, hogy írhatnék magamról úgy, hogy az érdekes legyen, mégis tartalmas, és még az iskola cenzúrájának se törjön bele a bicskája? De azért megpróbálom a lehetetlent. Nevem fentebb olvasható, és hiába nem szeretem, voltak évek, mikor hétfő reggelente is sokszor lehetett hallani. Ezt szinte mindenki tudja rólam. Azt azonban kevesebben, hogy próbálok más irányágakban, lehetőleg matektól távol, és művészethez közel álló dolgokban elmerülni. Jelenleg egy kisebb baráti társasággal házi filmeket készítek, ahol több szerepkörben is érvényesülhetek, illetve szabadidőmben verseket írok, rajzolgotok, és próbálok rájönni a rajzfilmkészítés mivoltára. Ötödikes korom óta ebbe az iskolába járok. Tizedikes koromban elgondolkodtam az iskolaváltáson, de akkor már úgy döntöttem, túlságosan megszoktam ezt a környezetet, nehéz lenne utolsó két évemben váltani (aki mégis megtette, annak minden tiszteletem). Utolsó mondatban csak annyit, hogy a Pázmány Péter Katolikus egyetemre fogok tovább menni, molekuláris bionika szakra. Legalábbis ez a terv. És ezzel elfogytak a karaktereim, szóval búcsúzom.

Damenija Givi

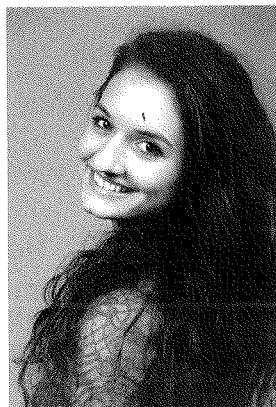
1997.11.11-n láttam napvilágot Budapesten. Amióta az eszemet tudom Tahitótfalun élek, ott is végeztem általános iskolai éveimet, egészen 5. osztályig, amikor is felvételt nyertem a Szentendrei Református Gimnáziumba, és nyolc csodálatos évet tölthettem itt el. Mikor még kisiskolás voltam, az iskola koránt sem volt még befejezve, sem tornaterem, sem kápolna nem üzemelt még. Emlékszem, minden hétfő reggel riasztottak bennünket, hogy irány a református templom, régen ott tartották az áhítatokat, és a tornaterem helyett a folyosókon tartottunk cooper felmérést. A jövőmre tekintve: remélem nekem is sikerül elérnem minden kitűzött célokat, mint ahogy az intézményünk is mindent megépített, amit a kezdetekkor megálmodott. Önmagam - pár évvel előre vetítve - orvosként képzelem el, amennyiben felvételt nyerek a SOTE általános orvosi karára, vagy az általam megjelölt vidéki karokra, azonban senki sem mondhatja meg előre, mit tartogat számára a világ.

A múlt, habár elmúlt, sok szép emléket idéz fel bennem, ugyanis a mi osztályunk mindig is egy összetartó osztály volt, senki sem ment nyelvi osztályba, és mindig mindenkinek volt kedves szava a másikhöz. Remélem, mindenkinek sikerül beváltani álmait.

Dragon Tünde Zsófia

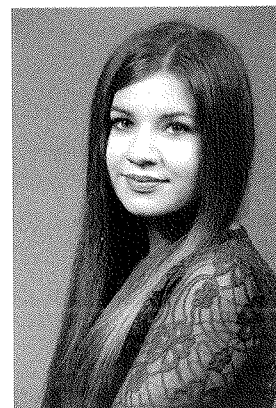
Még a születés, család, továbbtanulás, stb. szokásos infó kihasználásával sem könnyű 1200 karakterben összefoglalni az itt töltött 8 év - amely még akkor kezdődött, amikor még tornaterem híján az alagsorban kellett tesizni - felejtethetetlen dolgait. Az első és legfontosabb a fantasztikus osztályom. Talán nem mindenki érez így, de én nagyon szeretem ezt az osztályt és bár akkor nem tudtam igazán értékelni, utólag nagyon hálás vagyok Teréz tanárnő munkájáért az ilyen jó közösséggé válásunkban. Persze nem volt teljesen felhőtlen, vitáktól mentes ez a 8 év, sőt még az utolsó sem, de most mégis szomorúsággal tölt el, hogy elválnak útjaink ezekkel a fantasztikus kisasszonyokkal /csajokkal/cicákkal /és úrfikkal. Rengeteg közös élményünk - osztályprogramok, osztálykirándulások, DPR napok, szalagavató, iskolai (és nem iskolai) bulik, stb.- volt, melyek során életre szóló szép emlékeket szereztünk. Voltak persze nem az osztálylallyal megélt életre szóló élményeim is, többek között az egyik legszebb és legmeghatározóbb a cserediák program. Nagyon hálás is vagyok Mária tanárnőnek és mindenkinek, aki biztatott, hogy részt vegyek benne. Végül még meg kell említenem a fantasztikus barátokat is, akiket itt szereztem, és akik közül remélem minél többel életre szóló lesz a barátságom. ☺

Facskó Eszter Judit

A fenti képen mosolygó Eszter kis ötödikesként áhítattal olvasta a "nagyok" elköszönő sorait és most érettségizőként neki kell írnia. Ugyan már jóval korábban megkapta a feladatot, mégis vár. Halogatja egészen a leadási határidőt megelőző estéig. Akkor már kénytelen nekifogni. Eleinte csak magában ismételteti a bűvös számot: 1196 karakter. Talán az is eszébe jut, hogy a sokéves hagyományhoz igazodva felsorolásszerűen tudatja a világgal, hogy mikor és hol született és hány testvére van. Ezt a lehetőséget viszont hamar elveti és tovább kutakodik a már-már feledés homályába vesztett emlékképei között. Mindet mégsem sorolhatja fel, hiszen az túl sok lenne. Köszönetet kell mondani. Ez biztos. Köszönetet mindazoknak, akik felejtethetlenné tették az itt eltöltött 8 évét. Mindenekelőtt tanárainak, kik oly sokat segítettek neki, hogy azzá válhasson a jövőben, amivé igazán szeretne. Természetesen nem feledkezhet meg az osztályáról sem, akiknek szintén hatalmas köszönet jár.

Közelít a mágikus határ. Már majdnem 1200 karaktert írt. Most viszont már sajnálja, hogy csak egy hasábot tölthet ki. Hiszen kissé megkopott emlékei egyre élesednek és ő egyre hálásabb mindazért, amit itt kaphatott.

Hagymási Dóra

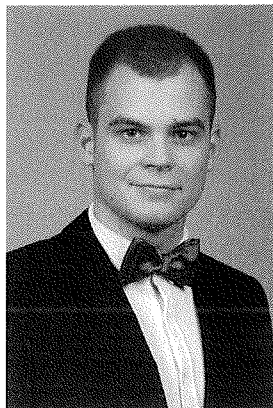
1998. 01. 14-én születtem Budapesten. Jelenleg Leányfalun élek szüleimmel és nővéremmel, Zsófiával, akit biztosan ismertek, tavaly végzett iskolánkban. 2008 óta vagyok a Szentendrei Református Gimnázium tanulója. Számomra családiasan telt az elmúlt nyolc év, hiszen 6 évig voltam az unokanővérem, Réka osztálytársa és az unokaöcsém, Andris is tanult itt. Rajtuk kívül sok barátot szerezhettem a gimnáziumban, amiért nagyon hálás vagyok. Rengeteg közös programban vehettem részt osztálytársaimmal, melyek összekovácsoltak bennünket. Ugyanakkor nemcsak a kapcsolatokat köszönhetem az iskolának, hanem sikereimet is. Az itt eltöltött idő alatt megszereztem az ECDL bizonyítványt és angol középfokú nyelvvizsgát tettem. A sok tanulásnak reméljük, meglesz a gyümölcse, szeretnék mindenkinek sikeres érettségit kívánni.

Hargas Andrea

1997. április 12-én láttam meg a napvilágot Budapesten. Jelenlegi refis osztályomhoz 7. osztályban csatlakoztam, de számomra az iskola falai nem voltak idegenek, hiszen mindkét testvérem is itt érettségizett. Emlékszem, mielőtt idejöttem, mindig csodálattal néztem a „Mire jutottunk?” előadásokat, az iskolai színdarabokat és végül nővérem és bátyám szalagavatóját. Ilyenkor mindig olyan gondolatok születtek a fejemben, hogy milyen jó lehet idejárni. Aztán eljött az én időm is, és most - már túl a várva várt szalagavatón - itt állunk az osztállyal az érettségi küszöbén, mielőtt magunk mögött hagyjuk gimis éveinket, és továbblépünk életünk következő szakaszába. Akármennyire is kész vagyok elmenni, mégis nagyon szomorú a búcsú, hiszen rengeteg élményt és tapasztalatot szereztem az elmúlt néhány évben, és fájdalmas belegondolni, hogy a mindennapi megszokott dolgok hirtelen véget érnek, és az osztálytársakkal már nem fogjuk egymást látni naponta.

Tanulmányaimat a következő tanévben még nem folytatom, mert az Egyesült Államokban fogok eltölteni egy vagy két évet au pairként, hogy világot lássak, tapasztalatot gyűjtsek és nyelvet tanuljak. Azután rendezvényszervezést szeretnék tanulni.

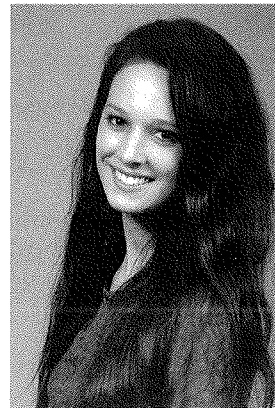

Herendi Botond

Különös érzés az iskolai emlékeimet írnom. Különös, mert egyszerűen elrepült ez a nyolc év és nehéz visszaadnom azt a sok mindent, ami leírnék.

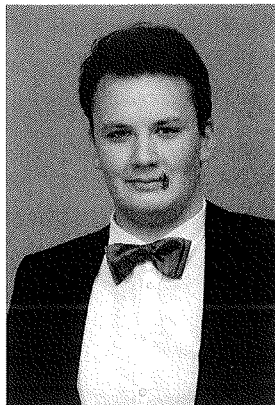
Nekem ez a nyolc év annyi mindent adott! Szerettem ide járni és ezt teljes őszinteséggel mondom, nem illendőségből. Életre szóló emlékeket, örömeket kaptam, amelyek elkísérnek és tudom, hogy segítenek majd tovább. Abban a tarisznyában, amit útravalóul kapok, sok minden más is van a pogácsán kívül. Rengeteget köszönhetek tanárainknak, talán a legtöbbet a két osztályfőnökünknek. Dulai Teréz tanárnő vezetett bennünket az első négy évben, vigyázott, óvott minket, aztán Ferenczi Alpár tanár úr vett át minket, és a hátán cipelt el a felnőtt élet kapujáig. Azt gondolom, osztályfőnökeink nem neveléssel igyekeztek minket a jó irányba terelgetni, hanem példamutatással. Osztályfőnökeim személye számomra példaértékű. Sokat kaptam tőlük együttérzés, odafigyelés, gondoskodás és szorgalom terén.

Nyolc év alatt voltam sok kalandos osztálykirándulásokon, részt vettem projektnapokon és tagja voltam egy olyan sulis focicsapatnak, mely kvalifikálta magát az országos diákolimpia döntő fordulójára, azonban a csapatot összefogó tanár úr elfelejtett minket oda elvinni. Nagyon köszönöm, hogy idejárhattam.

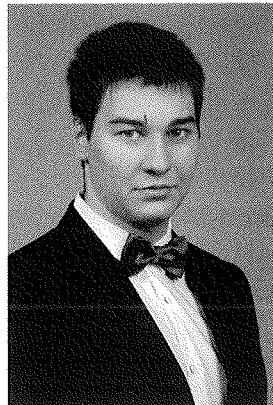
Hortobágyi Henrietta

Sziaztok! Mit kell tudni rólam? 1998. február 10-én születtem, így az egyik legfiatalabb vagyok az osztályban. Leányfalun élek a családommal. Imádom az állatokat, 3 kutya boldog gazdija vagyok, a „sajátommal” lévő hosszú séták egyike kedvenc időtöltéseimnek. 3 éves korom óta lovagolok. Szeretek sportolni, igyekszem minél többet edzeni, és immáron 2,5 éve kettlebellezek. Mindig is vonzott a természet, szeretem a biológiát. Sokáig állatorvos akartam lenni, de sajnos az emelt kémia elriasztott. Érdekel a természetvédelem, szeretnék tenni valamit egy környezettudatosabb jövőért, ezért jelentkezésemet első helyre a Corvinus gazdasági és vidékfejlesztési agrármérnök szakára adtam be. Köszönöm a Refinek, hogy átlagon felüli környezetet biztosított a tanulásra az elmúlt 8 évben. Sokakkal ellentétben nem ijesztő számomra, hogy 12 évet zárunk le. Motivál a nyár és az új lehetőségek gondolata. Jól éreztem itt magam, de emellett nagyon várom már a változást, hiszen új kihívások és izgalmak várnak rám az elkövetkező hónapokban. Mindenben meg kell találni a pozitívumot, és akkor sokkal könnyebben veszünk minden akadályt. Ezt kívánom nektek!)

Kovách Fülöp

1998-ban születtem, az első négy osztályt Visegrádon végeztem el, és immár 8 éve koptatom a Refi padjait. Igen jó döntésnek bizonyult, hogy ide jelentkeztem, egy valóban remek osztályban találtam magam 5.-ben, és számos kiváló pedagógust ismerhettem meg. Rengeteg a szép, és akad néhány rossz emlék is. Szerencsére az előbbieket túlsúlyban. Hatalmas élményekben lehetett részem: részt vehettem, illetve egy évig irányíthattam is a DPR munkáját. Cserediákként eljuthattam Hollandiába, alkalmam volt eljutni Strassbourgba az Európa Parlamentbe. Háromszor is jártam Erdélyben, egyszer az osztályommal, másodszor a Diákpresbitériummal, harmadszor Zoltán tanár úrral. Szeretném hálámat kifejezni tanáraimnak! Közös munkánknek már olyan látható eredménye is van, mint egy nyelvvizsga vagy előrehozott érettségi angolból és informatikából. Remélem, hogy az érettségire valóban kicsúcsosodhatnak gimnáziumi éveim! Tanulmányaimat a Budapesti Corvinus Egyetemen kívánom folytatni pénzügy és számvitel szakon. Azt üzenem a következő évek diákjainak, hogy merjék megragadni az iskola kínálta lehetőségeket. Ha valamit megbántam, az pont az, hogy az elmúlt 8 év lehetőséget adott volna több dologra is, amivel nem tudtam élni.

Köpeczi-Bócz Ákos Tamás

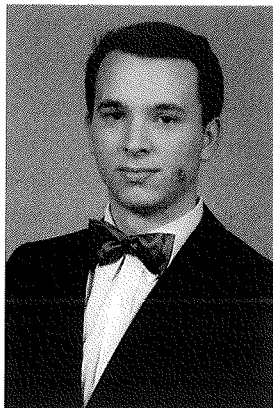
Lassan 19 éve, hogy megszülettem, és 12 éve élek családommal Szentendrén. Immáron 8 éve járok a Refibe, és látjuk egymást minden nap az osztálytársakkal. Mi még az alagsori folyosón futottuk a bemelegítő köröket testnevelés órán. Az infó terem akkoriban még az aulában volt, és hétfő reggel a templomba vonultunk áhítatra. Az elmúlt 8 évben volt kancellárunk, kereskedtünk belső szervekkel az indiai piacon és gyóntattunk a terem hátsó szekrényében. Habár sportnapot sose nyertünk, de sikeresen elvégeztük az összes állomást minden alkalommal. Különösen élveztem az erdélyi osztálykirándulást, a sárkányhajó versenyeket és az ebédeket. Kivéve a tokányt. Persze volt tanulás is, sikeresen megmáztam az ECDL vizsga hatalmas hegyét és nyelvvizsgát is szereztem az idők során pusztán az iskolai tanáraink segítségével. Hálás vagyok tanáraimnak a sok segítségért! Szép emlékekkel és fájó szívvel fogok elballagni az iskolából, mindemellett izgatottan várom az életem következő felvonását, amelyet reményeim szerint a magyar felsőoktatásban tölthetek el. Az itt maradónak élményekkel teli éveket kívánok!

Margaritisz Flóra Zsófia

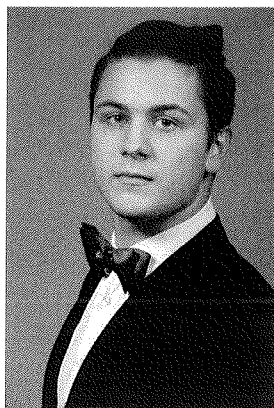
1997. október 15-én születtem Budapesten. Szentendrén élek családommal, két húgom van, akik szintén a Refibe járnak. Ötödikesként kerültem a Refibe, ahol új emberekkel kellett megbarátkoznom, ami eleinte kicsit nehezen ment, de most már örömmel emlékszem vissza a kisgimnazista évekre, és biztos vagyok benne, hogy a második négy évre még nagyobb örömmel emlékszem majd vissza pár év múlva. Az itt eltöltött nyolc év olyan hamar eltelt, hogy szinte észre sem vettem, és mégis rengeteg élménnyel gazdagodtam az évek során. Soha nem felejttem el az osztálykirándulásokat, az óráközi szüneteket, a szalagavatót és a többi közös élményt. Itt szereztem legjobb barátaimat, és remélem, hogy ezek a barátságok a ballagás után, és a későbbi években is megmaradnak.

Az elmúlt években szereztem meg az angol középfokú nyelvvizsgát, és terveim között szerepel egy német középfokú nyelvvizsga megszerzése is az érettségi előtt. Sokat köszönhetek ennek az iskolának, örülök hogy idejárhattam. Tanulmányaimat a Budapesti Corvinus Egyetem Gazdálkodástudományi Karán szeretném folytatni.

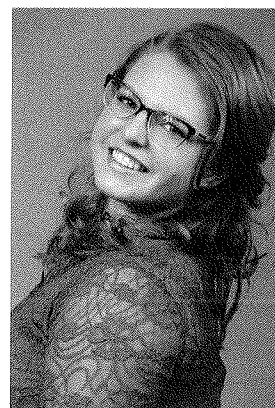
Máté Levente

Úgy tűnik, eljött ez a nap is, amikor megírom a gimnazista éveim összefoglalását. 10 éves lehettem, amikor idejöttem a Refibe, de akkor még teljesen más volt minden, se tornaterem, se kápolna, se díszudvar nem volt, bár már én se vagyok ugyanaz az ember, mint amikor idejöttem. Tagadhatjuk, de mindenki életének fontos szakasza marad a középiskolás időszak. Meg kell, hogy mondjam, sokszor nem voltam éppen oda a helyért, de most már az egész kezd lassan egy szép, lezárt képet alkotni. Egyre inkább kopnak ki a rossz emlékeim mindezzel kapcsolatban és lassan kezdek olyan nosztalgikus hangulatba kerülni, mint amikor szüleink beszélnek gimnazista éveikről. Most, hogy itt állok az érettségi előtt, folyton próbálok visszahelyezkedni az alsós évek nyugalmaiba. Örülök, hogy eljutottam idáig és hogy végre új dolgokba vághatok bele. Most, hogy vége a gimnazista éveimnek, talán egy kicsivel érettebbnek érzem magam. Tanulmányaimat a Budapesti Műszaki Egyetemen szeretném folytatni villamosmérnöki szakon. Hogy ezek után mit hoz a jövő, azt kíváncsian várom. "Békesség a harag fölött. Becsület a gyűlölet fölött. Erő a félelem fölött."

Mikeházi Antal János

1997. november 15-én születtem Budapesten. Születésem óta Visegrádon élek családommal, itt végeztem el az első négy osztályt, a Dunakanyar Erdei Általános iskolában. Ötödikesként kerültem a gimnáziumba, azóta nagyon sok jó emlékekkel gazdagodtam, melyekért leírhatatlanul hálás vagyok az iskolának és a tanároknak. Viszszatekintve hálát adok Istennek, hogy a Szentendrei Református Gimnáziumot választottam, amikor szóba került a továbbtanulás kérdése „mustármag” koromban. Így érettségihez közeledvén mérlegeltem az elmúlt nyolc évet és bárhol próbáltam valami rosszat is találni a sok jó mellett, nem sikerült. Az itt töltött idő során mind testben, mind lélekben pozitív fejlődés útját jártam be. Tanulmányaim során sok területen tettem magam próbára, azonban még nem érzem azt, hogy megtaláltam volna azt az irányt, melyet magamnak tudhatok. Ennek ellenére teljes bizonyossággal adtam be jelentkezésemet a Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem vegyészmérnöki szakára, ám később mindenképpen szeretném színesíteni tudásom más szakterületekkel való megismerkedéssel. Remélem egyszer lesz lehetőségem a történelem tudományában is elmélyülni.

Nagy Eszter

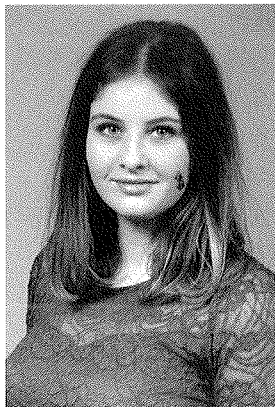
Nyolc évet jártam a Refibe, ami rengeteg idő, így rengeteg dolog történt velem, amiket most nem fogok elmesélni.

Köszönettel tartozom a tanárainknak, osztálytársaimnak, a sarki CBA-nak és a PMK kávéautomatájának. Sok mindent kaptam tőletek és bár nem mindig azt, amit vártam, de minden az előnyömré vált. És ugyan a legszebb élményeim nem e falak között történtek, sok értékes embert ismertem meg, akiket a barátaimnak nevezhetek és ezért hálás vagyok ennek az intézménynek.

Az emberek azt mondják, búcsúzaskor az emlékek megszépülnek, én a magam részéről csak nem szeretném megemlíteni a rossz élményeket, amikor annyi a pozitív emlékképem, mint a korszón a kis csikorgó kavics, és a sárga vízcsapokból gyöngyözve ömlenek a barátaim göndör kacajai...

A kék 50 árnyalatában szerettem, gyűlöltem, váraкоztam, örültem és izgultam, és ezeket az emlékeket mind Satuba fogva őrzöm egy feltekert hévbérletbe csavarva.

Most ide értünk - Ahol megszabad, és majd találkozunk az Eucryphia intermedia alatt.

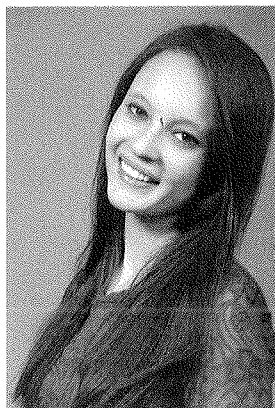

Nemes Kata Dominika

Olyan régóta járok ebbe az iskolába, hogy már nem is emlékszem, milyen volt nem refisnek lenni. Mióta ide járunk, a sulis sokat változott. Megépült a tornaterem, a kápolna és a díszudvar, és minden évben egyre több diák lett. Az elmúlt nyolc év alatt rengeteg élménnyel és tapasztalattal lettem gazdagabb. Örömmel fogok visszaemlékezni az osztálykirándulásokra, osztályprogramokra, az alsós farsangokra és gólyabulikra, az idei táncpróbákra és legfőképp a szalagavatóra. Remélem az itt kialakult barátságok nem fognak megszűnni, és tartjuk majd a kapcsolatot az osztállyal is! Szeretném megköszönni tanárainknak a türelmet, hiszen ők segítettek mindannak a tudásnak a megszerzésében, amivel most egy új úton indulhatunk el!

Izgatottan várom, hogy milyen lesz kilépni az iskola kapuján és megkezdeni a nagybetűs életet! A jövőre nézve sok célom és álmom van, először a Corvinus Egyetem kereskedelem és marketing szakára szeretnék bekerülni.

Az itt maradónak kitartást kívánok, és azt, hogy élvezzék ki hátralévő éveiket, amit itt töltenek! Végül pedig egy idézettel búcsúzom: „A jövő azoké, akik hisznek álmaik szépségében.”

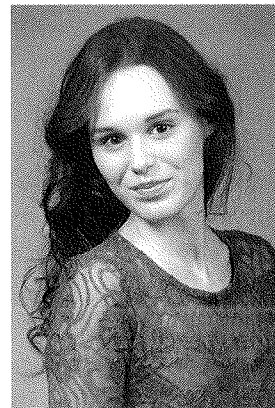

Paizs Dóra

- „Mi a kedvenc színed?”
- „Nem tudom... igazából nincs.”
- „Na és a kedvenc állatod?”
- „Ööö... hát azt hiszem, az sincs.”

Ezzel a két válasszal kezdtem gimnáziumi pályafutásomat, ami már akkor tanúskodott határozott kiállásomról. De azóta sok minden változott...

Már tudom, milyen kenuzni úgy, hogy senki sem tud kormányozni. Megtapasztaltam, hogy milyen, amikor a Balaton parti szálláson jószolnak nekem francia kártyából (mellesleg azt, hogy 8 gyerekem lesz). Azt hogy, milyen érzés leghátul ülni és lemaradni minden poénról. Azt is, hogy milyen legelől ülni infó fakton, ahol tanár úr tekintete nem kerül ki egy suta ásítást sem. Megtapasztaltam az osztályszintű honfoglalózás és a szünetben közösen hallgatott mulatósok élményét (néha élő zongorakísérettel is). Tudom, hogy milyen, amikor az úszóversenyen a rajtkövön állva tudom meg, hogy pontosan miben is indulok. Azt is, hogy milyen lenézni a Székelykőről, rosszul lenni a micstől és megtanulni, hogy mit kell csinálni, ha jön a medve. Már tudom, milyen közfelháborodást kelt, amikor matekon kiderül, hogy az 1,9999 tulajdonképpen 2. És –bár nem régóta– már azt is megtudtam, milyen sok gondolkodás után az érettségire jelentkezős lapot kitölteni, érezni, hogy valaminek vége lesz hamarosan, és rájönni, hogy a bordó a kedvenc színem, a kedvenc állatom pedig a tacsó.

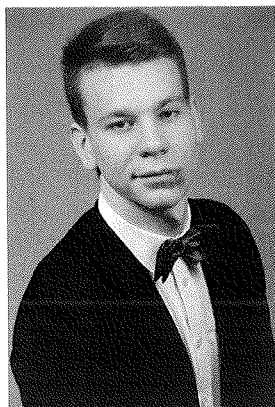

Para Boróka

10 éves koromban költöztünk Szentendrére a családommal. Ekkor döntöttem úgy, hogy felvételizem a Refibe. Emlékszem, nagyon boldog voltam, amikor megtudtam, hogy felvettek és szerencsére egy okos, jófej osztályközösségbe kerültem, akik közül többen már 5. óta a legjobb barátaim. Az itt töltött idő alatt rengeteg élménnyel gazdagodtam. Ezek közé tartoznak az osztálykirándulások, a jó hangulatú buszozások, az iskolai bulikra való készülődés, a kulturális témanap, amelyet a mi indiai stílusú osztályunk nyert, és persze a csodálatos szalagavatónk is. Persze azért nehézségek is akadtak. Például a reggeli koránkeléssel vagy egy-egy esős, fárasztó nappal gyakran meggyűlt a bajom. Azonban úgy gondolom, hogy tartósan a pozitív élmények maradnak meg az itt eltöltött időkből, egy kedves mosolynak, egy jó poénnak, vagy egy jó jegynek köszönhetően.

A jövőben pszichológus szeretnék lenni, valamint szeretnék utazgatni, nyelveket tanulni és még számos más tervem is van, amelyekre remélhetőleg alkalmam nyílik még.

Nektek, az itt maradó diákoknak, sok sikert kívánok, és szeretném megköszönni mindenkinek, aki hozzájárult az itt eltöltött boldog és eseménydús évekhez!

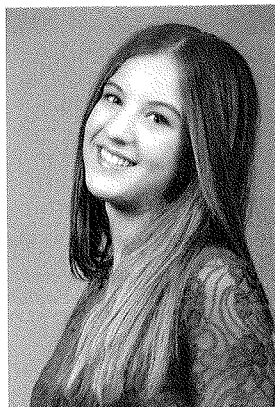

Petricskó Márton

Akik már minimum 3 éve járnak ide nagyjából tudják, hogy a „ballagási alfában” mindig ugyanazt olvashatják... A legtöbb diák röviden bemutatkozik, elmondja mióta jár ide, miket ért el, és hova fog továbbmenni. Gondoltam megpróbálom kicsit máshogy megvilágítani az itt eltöltött 8 évemet, de azért egy rövid mondatban bemutatkozom.

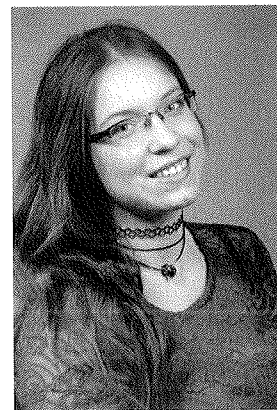
1997.05.19-én születtem, Szentendrén élek családommal és 2008-ban felvételiztem a suliba. Az itt eltöltött 8 év alatt megszereztem az ECDL bizonyítványom és folytathatnám a sablont, de inkább azt mondom el mit kaptam az iskolától. Kaptam egy olyan lelki töltetet és neveltetést, amely életem későbbi szakaszára is kihat. Kaptam, olyan tanárokat, akik megértőek a diákokkal és a tanítás mellett a gondviseléssel is foglalkoznak. Kaptam egy olyan tudást, amely elég lehet céljaim megvalósításához. A célom, hogy sportjogászként tudjak elhelyezkedni később. Kaptam egy olyan lányt az életembe, aki mindig meghallgat, bármikor számíthatok rá és mindig mellettem áll. Kaptam egy olyan osztályfőnököt, aki nem csak megértő velünk de rendkívül nyitott és szerethető. Kívánom nektek is, hogy élvezzétek ennek a sulinak minden pillanatát, amíg még tehetitek!

Áldás Békesség!

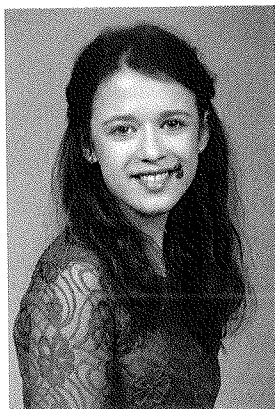
Polyák Adrienn

8 év sok idő, amit szinte lehetetlen összefoglalni 1200 karakterben, most mégis ezzel próbálkozom. 2008-ban, amikor kiderült, hogy felvettek a Refibe, még nem rajongtam az ötletért, hogy az addigi osztályomtól és barátaimtól elválva egy új közegbe kerüljek. Most viszont visszatekintve örülök, hogy így alakult. Hálás vagyok, hogy ebbe az iskolába és osztályba járhattam, mert olyan barátságokra tehettem szert, amik szebbé tették és teszik a szürke hétköznapiakat is. Az osztállyal együtt nőttünk fel, még megéltük azokat az éveket, amikor nem volt kápolna és tornaterem és a tesiórákon az alagsorban futottuk a hosszokat. Számomra talán az idei év az eddigiek közül a legboldogabb. Ebben közrejátsszik, hogy tavaly előrehozott érettségit tettem informatikából és angolból, így a végzős évemet jelentősen megkönnyítettem. Emellett mostanra békültem ki leginkább önmagammal is, ami köszönhető a barátaimnak és a családomnak is, akiktől a sok szeretetet kapom. Most izgatott vagyok az elkövetkező éveim miatt, de közben tudom, hogy hiányozni fognak a gimis évek, az itteni közösség, az osztálykirándulások, a vicces videók nézése a szünetekben... A jövőben célom minél több idegen nyelv elsajátítása, felsőoktatási tanulmányaimat pedig a BGE turizmus-venéglátás szakán fogom folytatni, ha minden jól alakul.

Puskás Júlia

Ki vagyok én? Nem tudod talán.
Láttál már? A folyosón múlt szerdán.
Hány éves vagyok? Nem mondom meg.
Miért? Mert az állapot és nem érdemem ez.
Osztályom? 12/a
Ki tanított? 37 tanár.
Mit tettem itt? Egy-két dolgot, ezek felsorolásába most belefogok.
ECDL? Megvan, persze.
Tentámen? Veszett fejsze.
Ki mit tud? Ezek szerint én rajzolni, mivel kétszer sikerült kiállítani.
Művésznevem? Awesome Fox, erre rákeresni úgysem fogsz.
Nyelvvizsga? Kettő: német, angol.
Mi voltam a betlehemesben? Egy pásztor.
Ösztöndíjak? Kék madár.
Egyéb? Gravírozott név a könyvtár egy asztalán.
Milyenek voltak a jegyeim? Nem tudom.
Miért? Szenilisnek lenni komoly dolog.
Hová megyek? ELTE biológiára.
S ha nem? A Duna partjára.
Itt a vége, ennyi, ne felejt el kiszínezni.

Sipos Anna

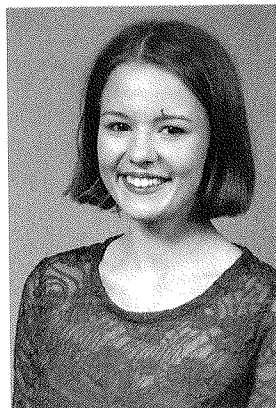
Egy szeptemberi vasárnap délután kezdődött az „utazásom”, ami egy másik szeptemberi napon a Szentendrei Református Gimnáziumban folytatódott 2008-ban.

Egy szuper osztály tagja lehettem az elmúlt nyolc évben. Még volt szerencsénk az alagsori folyosókon tesizni és minden hétfő reggel a templomba áhítatra járni, Indiává változtattuk az osztálytermet, kalandos utazást tettünk Erdélyben, és Dunabogdányban sátoroztunk. Voltak persze nézeteltérések, de jó visszaemlékezni a szalagavatós próbákra, a sportnapokra, a sárkányhajós edzésekre és az igazán jó beszélgetésekre.

Erich Fromm szerint élni művészet, meg kell tanulni elsajátítani. Azt hiszem ez a tanulás egy egész életen át tartó folyamat, és sokan a segítségünkre vannak benne. Nagy köszönet illeti a tanárokat, akik maradandó és hasznos tudást (és második, vagy olykor többedik esélyt) adtak nekünk.

A céljaim között szerepel, hogy értékelni és értékesen használni tudjam a rendelkezésemre álló időt. És persze ami a legizgalmasabb, hogy továbbtanuljak (egy sok tapasztalatot ígérő év után) a Semmelweis Egyetem általános orvostudományi karán.

Albert Schweitzer gondolatával fejezném be: „A jövő nem fogja jóvátenni, amit te a jelenben elmulasztasz.”

Somogyi Sára

Eltelt nyolc év két perc alatt.

Emlékszem, amikor kisebb voltam, mindig ámulva néztem a végzősöket és valami érett, bőszipfúság és megannyi titok sugárzott körülöttük.

Most én vagyok a végzős és bár titok, az akad bőven - soha ilyen aprónak és gyermekinek nem éreztem még magam.

Van ebben az egészben valami rémisztően izgalmas.

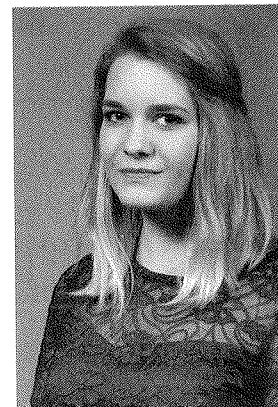
Az út ezen végéről visszakéintve, igaz volt minden itt töltött perc, és annyira nagyon sok minden történt - szédült kalandok egytől-egyig, hogy talán felesleges is kiemelni belőle momentumokat, mert bárhogy is volt, nem történhetett volna semmi se szebben.

Furcsa dolog belegondolni, hogy ezen falak között az én fejezetem végére lassan pont kerül és minden halad tovább- úgy ahogyan én is.

Lányos zavaromban ezeket a sorokat is habogva írom, mert nem vagyok jó az ilyen búcsúokban: ti, akik itt maradtok, kívánom, hogy írjátok tele fejezeteiteket varázslattal, nevetéssel, titokkal, igazságokkal, bőszipfúsággal és léttel.

Szívből köszönöm mindenkinek ezt a két percet.

„És ha az ember él, akkor még mindig történhetik valami.” /Szerb Antal/

Szabó Eszter

1500 karakterben 8 év, az hány emlékszavanként?

Szerettem, ahogy igaz barátságok szövődtek, és azt is, ahogy az annak hitt kapcsolatok egy precíz, ügyetlen öltéssel felbomlottak. Szerettem a sárga sivatagi teve homokviharában elfüstölő tejeskávékat heti kétszer. A kedd délutánokat, amik igazából mind csütörtökök, a hobiból előrehozott érettségizetést és nyelvvizsgázgatást. Az igeneket a másik nemre.

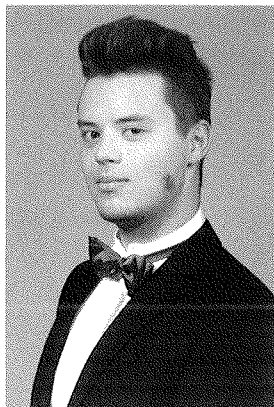
Még jobban szerettem az irodalmat, a másfél éve elkezdett slammelést, és a dupla annyi ideje tartó aktív versírás monoton meglepetéseivel kialakult örök szerelmemet. Mert tudom, hogy ez már tartós, ha most még egy pár hónapig az életem nem is tűnik majd annyira annak.

Megbánt tettek? Nincsenek, nem bántam meg semmit. Max azt az egy év emelt matekot 1,8-es átlaggal. Azt... azt igen.

Ha minden jól megy, feltörekvő kortárs költők költeményeit fogom fordítani németről magyarra, miután a kesztyűs kezembe nyomják az ELTE BTK germanisztika szakos diplomáját. Hatvan év múlva remélhetőleg erdei gyümölcsös puncs mellett, négy fekete kecskével fogok saját posztumusz kötetem kiadatásán dolgozni, és a refis diákok majd boldogan firkálják tele az arcom bajusszal az irodalomtankönyvben.

Hogy ez pontosan így lesz, azt nem garantálom. De valamennyi valószínűsége biztos van, csak... nem tudom kiszámolni.

Akik még itt maradtok, kitartást, élvezzétek és használjátok ki a gimis éveket, mert ezek a régi szép idők, amire vissza fogunk emlékezni!

Szabó Levente Bökény

Született: Budapest 1997.10.15

Magasság: 179 cm

Súly: 84kg

Haja: barna

Szeme: mogyoró barna

Státusza: A Szentendre Református Gimnázium kétszékesített végzős diákja

- Nos helyesek-e a fent említett adatok?

- Igen, kérem, ez mind színigaz.

- Kiváló, akkor most arra kérném, hogy foglalja össze pár mondatban ezt az elmúlt nyolc évet.

- Kérem, ez szinte lehetetlen!

- Na azért csak próbálja meg!

- Hát... a teljesség igénye nélkül azt mondhatom, hogy ez a nyolc év életem eddigi legkellemesebb nyolc éve volt. Hálát adok azért, hogy egy olyan közösségnek lehettem a tagja, amelyhez majdhogynem minden nap boldogan csatlakoztam. Itt az iskola falai között olyan értékeket és tudást kaptam, amely felbecsülhetetlen. Bár a továbbtanulással kapcsolatban még bizonytalan vagyok, annyi biztos, hogy próbálok az egészségügy felé orientálódni. Ez így megfelel?

- Tökéletes. Ha kíván még valamit mondani, mielőtt kilép a való világba, azt most megteheti.

- Igen kívánok. Szeretném megköszönni tanárainknak, hogy nem hagytak, nem hagynak ellustulni annak ellenére, hogy hajlamos vagyok rá, és mindig bátorítottak, bíztak bennem.

- Vége?

- Vége.

- Akkor ez ennyi volt. Áldás Békesség!

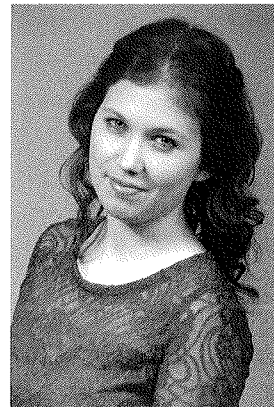

Szalai Lilla

1997. augusztus 11-én születtem Budapesten, és immár 18 éve élek Szentendrén családommal. Az elmúlt nyolc évben sok tapasztalattal, tudással és rengeteg felejtethetetlen élménnyel gazdagodtam. Ilyen volt az egy angol verseny keretében megnyert skóciai utam, az osztálykirándulások, a sítáborok, a szalagavató és persze a nap, amikor az osztályból India lett. Szerencsés vagyok, mert életre szóló barátokat szerezhettem a gimnáziumban, akik igazán színessé varázsolták számomra a szürke hétköznapiakat. Emellett mindig emlékezni fogok az itt töltött éveim kulcsfontosságú kérdésére: „Mi lesz ma az ebéd?”

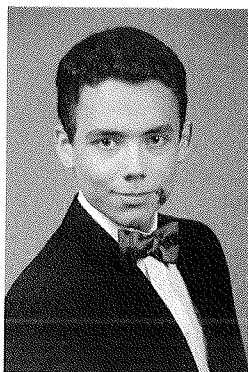
Az évek alatt nem csupán remek emlékekkel gyarapodtam, hanem tudásomat is bővíthettem. Letettem egy felsőfokú angol nyelvvizsgát, egy ECDL vizsgát és egy előrehozott emelt szintű angol érettségit. Ezeken felül óriási élmény volt, amikor az Euroscola verseny díjaként évfolyamtársaimmal Strasbourgban az Európai Parlamentben járhattunk idén tavasszal. Hatalmas lehetőség, csak mindenkinek ajánlani tudom ezt a versenyt.

Ha minden jól megy, jövőre nemzetközi gazdálkodást fogok tanulni. Ezúton is szeretném megköszönni tanárainknak a sok támogatást és a lehetőségeket. Az itt maradó refiseknek pedig sikeres és élményekben gazdag éveket kívánok!

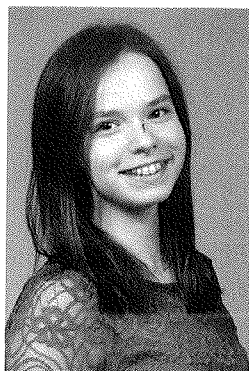
Szamos Evelin

1997. február 25-én születtem Budapesten. Szentendrén élek a szüleimmel. 5.-es korom óta járok a „Refibe”. A gimnáziumban töltött évek sok lehetőséget és változást hoztak számomra. A kezdeti nehézségek ellenére életre szóló barátságok alakultak ki. Rengeteg programot szervezett nekünk az iskola, mint pl.: osztálykirándulások, gólyatábor, ki mit tud, sportnapok stb. Számomra a legemlékezetesebb a szalagavató volt. A jövőben élelmiszermérnök szeretnék lenni, illetve nagy álmom az, hogy bekapcsolódjak a nagyszüleim által létrehozott cukrászdánk vezetésébe. 8 évig voltam versenyúszó, rengetek versenyen vettem részt Magyarországon és külföldön is egyaránt. Zeneiskolába is jártam 6 évig, ahol furulyázni és zongorázni tanultam. A gimnáziumi évek hamar elteltek, de örömmel tekintek vissza szinte minden pillanatára. Minden itt maradó diáktársamnak sok sikert és kitartást kívánok. Végül egy idézettel zárnám: „Utamon a szeretet és az emberség vezéreljen, Isten engem úgy segéljen!”

Vereczkei Benjamin

Kilencvenhét, október huszonkilenc,
Ekkor lépett hatályba, létemre licenc.
Születtem Budapesten, Magyar hon-
ban,
Kettő közt, második voltam a sorban.
Békáson fejem felett tető, nem ázok,
Olykor előfordul, hogy zongorázok.
Tanultam azt vagy hat-hét évig,
Oviban, figyelt rám Mariann néni.
Kelta, Kiserdő, mostmeg Refi,
Koponyám földjébe magjait veti.
Vesse bizton azt, míg tud még mit,
Valahogy meg kell írnom az érettsé-
git.
Úsztam, majd váltottam nelo kajak-
ra,
Országos bajnokin érem akadt nya-
kamba.
Dolgoztam is Én, WWF, Coca-Cola,
Házimunka volt, kibújtam alóla.
Skrillex, Maffia, Garrix mindig jö-
het,
Tanulás közben, motivációs löket.
Faktom volt matek, infó, föci, tesi,
Ezektől lesz elmém, testem herkulesi
Megismertek engem kicsik, nagyok,
Cégünkben vezérigazgató vagyok.
Terveim szerint vilgáhódító leszek,
Kérdés ki segít, ELTE, BME, Sze-
ged?
Mit Én tenni akarok, azt teszem.
Apulykapörít, ha lehet, ubival eszem.
Boldogulnom kell majd új terepen,
Még maradjatok, én felfedezem.
Nyolcévnyi élmény veletek,
Elmémbe vésztetek nevetek.
Na, írok ide még két sor, egy rimpárt,
Mert nem volt elég, mit Benő ide
írkált.
Végre Mi vagyunk a nagyok,
Benő voltam, leszek és vagyok.

Wasilewski Laura Regina

1998. január 13-án megszületett
egy teljesen átlagos gyermek egy
teljesen átlagos napon. Tíz évvel
később ez az apró csacsogó gyer-
mek bekerült a gimnáziumba, ahol
a kislány lelkében elkezdődött
íródni egy végeláthatatlan történet.
Most a végéhez közeledve a már
felnőtt gyermek megpróbálja leírni
dióhéjban, hogy mi is történt vele
az elmúlt évek alatt. Így ennek a
cikknek az írója most kiszól az ol-
vasóhoz. Azt az üzenetet akarja át-
adni, hogy: Igen, ez a nyolc év egy
élmény volt. Egy rémisztő, rette-
netes élmény, egy békés, boldog,
szerelmes élmény, egy harsányan
nevető, örömteli élmény, egy irigy,
haragos élmény, de mindennekfelett
egy hosszú, most véget érő élmény.

Nyolc év alatt történt olyan,
amire nem számíthattam, olyan,
amire nagyon is számítottam és
olyan, ami inkább maradjon a múlt
története. De kedves olvasó, percig
se félj, mert ezek a történetek bár-
milyenek is voltak, azzá formáltak,
ami ma vagyok, és ahogy ma bará-
taim ismernek.

Így, a gimnázium fináléjában azt
mondják, hogy megértem egy új
élményre, egy új környezetre. Én
ezt tárt karokkal üdvözlöm és re-
mélem, hogy engem is így várnak
majd a következő megállóm kapu-
jában.